

BENZERSİZ KIZIM

GUADALUPE NETTEL

İSPANYOLCA ASLINDAN ÇEVİREN: AYŞE NİHAL AKBULUT

livefa
yayınevi

Ayşe Nihal Akbulut, 1975'ten beri çevirmenlik yapmakta olan Akbulut, İstanbul Üniversitesi mezunu. Çeviribilim alanında çalışmış emekli öğretim üyesi. Bilimsel yayınları çeviribilimde betimleyici çalışmalar, kuram, eleştiri, eğitim, yazın ve çocuk yazını çevirisi gibi alanlarda yoğunlaşmıştır. Ayrıca, şiir, roman, öykü, deneme, inceleme türlerinde, farklı yayınevlerinden yayımlanmış, aralarında Antonio Machado, Bécquer, Miguel Hernández, Juan Ramón Jiménez, Ruben Dario, Cesar Vallejo, Cortazár, Borges, Morlesin, Peri Rossi, Benedetti, Byatt, Collingwood, Culler, Lawrence, Nabokov, Buck, Brautigan, Bolaño, Galeano, Balta gibi yazarların yapıtlarının da bulunduğu çok sayıda çevirisi vardır.

Guadalupe Nettel, 1973 yılında Meksika'da doğdu ve gençliği Meksika ile Fransa arasında geçti. Linguistik alanındaki doktorasını Paris'teki EHESS'te tamamladı. Uluslararası çok satan *El huésped* (2006), *The Body Where I was Born* (2011), *After the Winter* (2014, Herralde Roman Ödülü) ve *La hija única* (2020, 2023 Uluslararası Booker Ödülü Kısa Liste) romanlarının yazarıdır. Aynı zamanda üç öykü kitabı vardır: *Les jours fossils* (2002), *Pétalos y otras historias incómodas* (2008), *Natural Histories* (2013, Ribera del Duero Ödülü). 2008 yılında Hay Festival tarafından Latin Amerika'nın ümit vaat eden yazarları arasında gösterilmiştir. Çalışmaları ondan fazla dile çevrilmiş olup *Granta*, *The White Review*, *El País*, *The New York Times*, *La Repubblica* and *La Stampa* gibi mecralarda yayımlanmıştır. Halihazırda Mexico City'de yaşamakta olup *Revista de la Universidad de México* adlı derginin editörlüğünü yürütmektedir.

Öyküsünün tüm ayrıntılarını büyük bir cömertlikle anlatmama izin veren ve aynı zamanda gerektiğinde başka şeyler de kurma özgürlüğünü de bağışlayan arkadaşım Amelia Hinojosa için.

*If you 've never wept and want to, have a child.
(Hiç ağlamadıysan ve ağlamak istiyorsan, bir çocuk yap.)
David Foster Wallace, Incarnations of Burned Children*

*Scendono dai nostri fianchi
I lombi di tanti figli segreti”
(Kalçalarımızdan iner
bunca gizli çocuğun beli)*

Alda Merini, Reato di Vita

*“El hombre que se considera superior, inferior
o incluso igual que otro hombre, no comprende
la realidad.”*

*Başka birinden yüce olduğunu, aşağı olduğunu
hatta başka biriyle eşit olduğunu düşünen kişi
gerçekliği anlamıyor demektir:*

Buda, Elmas Sutra

Uyuyan bir bebeğe bakmak insanlığın kırılganlığı üzerine düşüncelere dalmaktır. Usulcacık ve uyumlu soluğuna kulak vermek insanda hayranlık, huzur, erinç karışımı bir duygu uyandırır. Karşımda duran bebeği, gevşemiş yumuşacık yüzünü, dudaklarının köşesinden akan süt izini, kusursuz gözkapaklarını inceliyorum ve her gün dünyanın tüm beşiklerinde uykuya dalmış bu bebeklerden birinin artık var olmadığı aklıma düşüyor. Gecenin karanlığını ışıtmayı sürdüren binlerce yıldız arasından biri, evrende snen bir yıldız gibi, hiç gürültü çıkarmadan, ölümüyle en yakın akrabaları dışında kimse­nin rahatını kaçırmadan yitip gidiyor. Annesi yaşamı boyunca avutulamıyor; kimi kez babası da. Öteki insanlar olup biteni akılları durduran bir uysallıkla kabulleniyorlar. Bir yenidoğan ölümü öylesi­ne sık rastlanan bir şeydir ki kimse buna şaşırmaz ama yine de bu el değmemiş varlığın güzelliğinin ulaştığı biri nasıl olur da bu gerçeği kabul eder, bu anlaşılmaz. Bebeğin yeşil kundağına sarılı bedeni tümüyle gevşemiş, başı küçücük apak yastığının üzerinde yan yatmış uyuduğunu görüp, yaşamını hep sürdürmesini diliyorum; hiçbir şeyin ne uykusunu ne de yaşamını bozmasını, dünyanın tüm tehlikele­rinin ondan uzak olmasını, ortalığı kasıp kavuran felaket fırtınasının

onu görmezden gelmesini diliyorum. “Ben yanında olduğum sürece sana hiçbir şey olmayacak,” diye söz veriyorum ona, yalan söylediğimi bile bile, çünkü gerçekte ben de onun gibi son derece güçsüz ve kırılganım.

Birinci Bölüm

1

Yan daireye yeni komşular geledi birkaç hafta oldu. Bir kadın ile, en kestirme anlatımla, yaşamından çok hoşnutsuz olan oğlu. Oğlanı görmedim ama dikkatimi çekmesi için sesini işitem yeterli oldu. Öğleden sonra iki sularında, evlerinden yayılan yemek kokuları binanın koridorlarını ve merdivenleri sardığında, okuldan eve dönüyor. Kapı zilini sabırsızca çalmasından onun geldiğini anlıyoruz. İçeri girip kapıyı kapar kapamaz kulakları sağır eden bir sesle haykırarak yemeklerden yakınmaya başlıyor. Yayılan kokulara bakılırsa, hiç kuşkusuz o evde pişen yemekler ne sağlıklı ne de lezzetli ama oğlanın tepkisi de abartılı gerçekten. Hakaretler ve bayağı sözcükler yağdırıyor, onun yaşında bir çocuktan beklenmeyen can sıkıcı sözler. Üstelik kapılara tekmeler savuruyor ve eline ne geçerse duvarlara fırlatıyor. Geçirdiği krizler çoğunlukla uzun sürüyor. Taşındıklarından bu yana, üç kez rastladım; bu üç seferde de sonuna dek izleyip dinleyemedim, yani, ne zaman, nasıl sona erdiklerini bilemem. Çocuk öylesine güçlü ve öylesine umutsuzca haykırıyor ki kaçarak çıkıp gitmek zorunda kalıyorsunuz.

Açık söylemek gerekirse çocuklarla aram hiçbir zaman iyi olmadı. Yanıma yaklaşan olursa hemen atlatırım ama etkileşime geçmek zorunda kalırsam bunu nasıl yapacağıma ilişkin hiçbir fikrim yok. Uçakta ya da bir doktorun bekleme odasında bebek ağlaması işitecek olsa, bu durum on dakikayı aşkın bir süreyi bulursa deliye dönen o insanlardan sayarım kendimi. Öte yandan, küçük çocuklardan da hiç mi hiç hoşlanmadığımı söyleyemem. Bir parkta oynadıklarını izlemek ya da kum havuzunda bir oyuncak için birbirlerini hırpaladıklarını görmek eğlenceli bile gelebilir bana. Yurttaşlık ve kentlilik kuralları olmasa biz insan türünün nasıl davranacağımızın canlı birer örneğidirler. Yıllarca arkadaşlarımı çocuk doğurmanın, çoğalmanın onarılamaz bir yanlış olduğuna inandırmaya çalıştım. Onlara, bir çocuğun, en iyi zamanlarında ne denli körpecik ve tatlı da olsa, yine de fiziksel ve duygusal yıpranma bir yana, özgürlüklerinin sınırı olacağını ve ekonomik bir yük anlamı taşıyacağını anlattım durdum; dokuz ay gebelik, buna ek olarak bir de altı ay ya da daha uzun süre emzirme dönemi, çocuklukta sonu gelmeyen uykusuz geceler ve ergenlik boyunca bitmek bilmeyen bir kaygı dönemi. “Üstelik de toplumun yapısı öyle düzenlenmiş ki, hiçbir zaman erkekler değil, bizler, kadınlar, çocukların bakımını üstlenmişiz. Bu da çoğu zaman iş yaşamından, kendi başına yapmak istediğin etkinliklerden, erotizmden ve kimi durumlarda eşinden vazgeçmek anlamına geliyor,” diye diretiyordum taşkınlıkla. “Gerçekten de buna değer mi?”

2

O dönemde yolculuğa çıkmayı çok önemsiyordum. Hakkında çok şey bilmediğim uzak ülkelere çıkıp gitmek, oraları karadan, yü-

rüyerek ya da eskilikten dökülen külüstür otobüslerle dolaşmak, bu değişik ekinleri ve bu kültürlerle özgü yemek alışkanlıklarını anlamaya çalışmak dünyanın karşı çıkmayı hiçbir biçimde aklımdan bile geçirmeyeceğim tatlari arasındaydı. Çalışmalarımın bir bölümünü Meksika dışında yapmıştım. O dönemde yaşamımı dar olanaklarla güçlkle sürdürebilmeme karşın o günleri ömrümün en hoş dönemi sayarım. Bir- iki yudum içki ve birkaç arkadaş herhangi bir geceyi eğlentiye çevirmeye yeterdi. Gençlik ve şimdikinin tersine uykusuz geçirilen bir gece bedenimizi hurdahaş etmezdi. Fransada yaşamak, üstelik cebimde pek az parayla da olsa, bambaşka dünyaları tanıma fırsatı veriyordu bana. Paris'te kalırken zamanımın çoğunu kitaplıklarda kitap okumaya, tiyatrolara gitmeye, barlara ya da gece kulüplerine takılmaya vermiştim. Bunların hiçbirini analıkla, bir çocuk yetiştirmekle bağdaşamayacak şeylerdi. Çocuk yetiştiren kadınlar böyle yaşayamazlar. En azından çocuğun ilk yıllarında. Kendilerine bir gece sinemaya gitmek ya da dışarıda yemek yemek için izin verecek olsalar, çok önceden planlamalar yapmak zorunda kalırlar ya bir bebek bakıcısı bulmaları ya da eşlerini çocuklara bakmak için ayarlamaları gerekir. Bu yüzden, bir adamla ilişkimizde işler ciddileşmeye başladığı an, ona benimle hiçbir zaman çocuk yapamayacağını açıklardım. Eğer tartışmaya ya da bir üzüntü belirtisi göstermeye kalkırsa, diyelim, yüzünde bir hoşnutsuzluk oluştuğunda, hemen yüzündeki aşırı nüfus çoğalmasını imdada çağırırdım. Bu güçlü ve yeterince insanca bir amaç olduğundan, benim gibi cinsimizin tarihsel rolünden kaçmaya çalışanları çoğunlukla damgaladıkları gibi, duygusuz bir insan, ya da daha kötüsü, bencil biri gözülle bakamazdı bana.

Çocuk sahibi olmamanın ayrıksı karşılandığı annemin kuşağından farklı olarak, benim kuşağımda bundan kaçınmaya karar veren birçok kadın vardır. Örneğin, benim arkadaşlarım eşit sayıda iki